

Daniels bok – nummer etthundratvå

Budbärarens trefaldiga tillämpning: den profetiska dynamikens uppenbarande

Jeff Pippenger
2024-02-29

Den trefaldiga tillämpningen av Elia avser budskapet, budbäraren och rörelsen under tidsperioden för Guds verkställande dom, vilken börjar vid söndagslagen i Förenta staterna och fortsätter till nådatidens slut. Den verkställande domen stegras från en period då Guds dom är blandad med barmhärtighet till den tid då Hans domar utgjuts utan barmhärtighet i de sju sista plågorna.

Den trefaldiga tillämpningen av budbäraren som bereder vägen för Förbundets Budbärare avser budskapet, budbäraren och rörelsen under avslutningsperioden av Guds undersökande dom, vilken utmärker beseglingens tid för de etthundrafyrtiofyra tusen. Den perioden slutar vid den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna, vilket är då Guds verkställande domar börjar.

Johannes Döparen beredde vägen för Kristus, förbundets budbärare, att bekräfta förbundet till uppfyllelse av Daniel kapitel nio, vers tjugosju. Därigenom beredde han också vägen för Kristus att plötsligt komma till sitt tempel och rena Levi söner, vilket han gjorde i början och slutet av sin tre och ett halvt år långa tjänst. Reningen av det bokstavliga templet var symbolen för hans verk att rena själens tempel hos dem som framställs som Levi söner.

Hans bokstavliga verk att rena templet var en uppfyllelse av profetian, och när Han fullbordade verket i Johannes kapitel två, verserna tretton till tjugotvå, ledde den Helige Ande lärjungarna till att komma ihåg ett avsnitt från Gamla testamentet som utgjorde en del av Hans verk att rena och luttra lärjungarna i uppfyllelse av Malaki tre.

I avsnittet i Johannes identifierade Kristus att när hans kroppsliga tempel blev förstört, skulle han resa upp det på tre dagar. Samtalet med de ordklyvande judarna tillade att ombyggnaden av det bokstavliga templet, som hade utförts av Herodes och som hade fullbordats just det året, hade tagit fyrtiosex år. Jesus renade sina lärjungar genom ett exempel på en av de regler som är förbundna med det profetiska ordet, vilket Jesus hade inneslutit i sitt Ord genom änglarnas, den Helige Andes och profeternas verk.

Han gav det profetiska exemplet att det bokstavliga representerar det andliga. Han fastställde den profetiska nyckeln i talet "fyrtiosex" som en symbol för templet. "Fyrtiosex" hade varit det antal dagar Mose var på berget och tog emot anvisningarna för templet. "Fyrtiosex" är det antal kromosomer som utgör det mänskliga templet. "Fyrtiosex" är det antal år (1798 till 1844) som fullbordades i återställandet av det andliga templet, vilket hade blivit nedtrampat av hedendomen och därefter av påvedömet.

De två reningarna av templet innesluter symboliken att tre dagar är lika med fyrtiosex år. De innefattar principen att det bokstavliga representerar det andliga. De utgjorde både en uppfyllelse

av och en förutsägelse av profetian. De två reningarna representerar en sanning som missförstås av den ena gruppen och uppenbaras för den andra gruppen.

De två reningarna identifierar en tidsperiod då Guds församling har blivit fördärvad till den grad att den är "ett huggormars äktenskapsbrytande släkte", som söker efter ett tecken, när tecknet förklaras direkt för dem, ty det enda tecken som skall ges är tecknet om templets förstörelse, det tempel som reses upp på tre dagar.

Huggormsyngel, hur skulle ni, som är onda, kunna tala det som är gott? Ty av hjärtats överflöd talar munnen. ... Då svarade några av de skriftlärda och fariséerna och sade: Mästare, vi vill se ett tecken från dig. Men han svarade och sade till dem: Ett ont och trolöst släkte begär ett tecken; men inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken. Ty liksom Jonas var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, så skall Människosonen vara i jordens hjärta i tre dagar och tre nätter. Matteus 12:34, 38–40.

Alla dessa profetiska skeenden framställs i samtliga tre uppfyllelserna av att Förbundets Budbärare plötsligt kommer till sitt tempel, såsom Han gjorde i Johannes kapitel två.

Och judarnas påsk var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem. Och i templet fann han dem som sålde oxar och får och duvor, och växlarna som satt där. Och han gjorde en piska av repstumpar och drev ut dem alla ur templet, också fåren och oxarna; och han slog ut växlarnas pengar och välte borden. Och till dem som sålde duvor sade han: Ta bort detta härifrån; gör inte min Faders hus till ett marknadshus. Och hans lärjungar kom ihåg att det stod skrivet: Nitälskan för ditt hus har förtärt mig. Då svarade judarna och sade till honom: Vad visar du oss för tecken, eftersom du gör detta? Jesus svarade och sade till dem: Riv ned detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar. Då sade judarna: I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skall resa upp det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. När han därför hade uppstått från de döda, kom hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta till dem; och de trodde Skriften och det ord som Jesus hade sagt. Johannes 2:13–22.

Förbundets Budbärare skulle rena och även luttra Levi söner såsom "silver", vilket representerar Guds Ord, och "guld", vilket representerar tro. Förbundets Budbärare skulle rena sina lärjungar genom att öka deras "tro" på hans profetiska "ord". Detta profetiska ord var avsett att rena, men också att luttra. Hans profetiska Ord representerar alltid en prövning, och det är genom hans profetiska Ord som Levi söner luttras under den tid då han plötsligt kommer till sitt tempel.

"Hans kastskovet är i hans hand, och han skall noga rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan." Matteus 3:12. Detta var en av reningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Därför att de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världskära för att godta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Själur prövas i dag liksom dessa lärjungar prövades i synagogan i Kapernaum. När sanningen tillämpas på hjärtat ser de att deras liv inte står i överensstämmelse med Guds vilja. De inser behovet av en fullständig förändring hos sig själva; men de är inte villiga att ta på sig det självförnekande arbetet. Därför blir de förbittrade när deras synder uppdagas. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus och knorrade: "Detta är ett hårt tal; vem kan höra det?" Messias, 392.

Dessa "själar som blev prövade" i "synagogan i Kapernaum" vägrade att förstå att när Kristus sade till dem att de måste äta hans kött och dricka hans blod, så använde han sin bokstavliga kropp för att förmedla en andlig sanning. Det var samma profetiska framställning som han gjorde av templet i Johannes, kapitel två. När principen att det bokstavliga föregår och representerar det andliga erkändes som "ett hårt tal", vilket de inte var villiga att "höra", vände de om och vandrade aldrig mer med honom. Detta ägde rum i Johannes, kapitel sex, vers sextiosex (666), vilket representerar den snart kommande söndagslagen, som förebildades av den 22 oktober 1844, vilken i sin tur förebildades av korset på Golgata.

Från den tiden drog sig många av hans lärjungar tillbaka och vandrade inte längre med honom. Joh. 6:66.

I Johannes andra kapitel hade den helige Ande lett lärjungarnas sinnen till att "komma ihåg" den profetia som beskriver Guds nitälskan, och ordet "nitälskande" är samma ord som "svartsjuk" både på hebreiska och grekiska.

Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och smädelsorna från dem som smädar dig har fallit över mig. Psaltaren 69:9.

Guds nitälskan, som är Hans svartsjuka, representerar den beståndsdel av Guds karaktär som tillhör en svartsjuk Gud, vars svartsjuka blir uppenbarad i tredje och fjärde led på dem som hatar Honom. I Johannes kapitel två fastställde den helige Ande att den rening som åstadkoms av förbundets Budbärare sker i det fjärde och sista ledet, även om det alltid finns några ur det tredje ledet som ännu står kvar när den sista generationens bågare fylls. Den generationen är en äktenskapsbrytande generation av huggormar.

Mose representerade den fjärde generationen, och det var då som Mose under fyrtiosex dagar fick undervisning om hur templet skulle uppföras. Under dessa dagar mottog han lagen, vilken i det andra budet anger att Guds nitälskan manifesteras i tredje och fjärde generationen.

Och han sade till Abram: Vet förvisso att din säd skall vara främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall förtrycka dem i fyra hundra år. Men också det folk, som de skall tjäna, skall jag döma; och därefter skall de dra ut med stora ägodelar. Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravnen i en god ålderdom. Men i fjärde generationen skall de komma tillbaka hit igen; ty amoréernas missgärning har ännu inte nått sin fulla mått. 1 Moseboken 15:13–16.

I det forntida Israels sista generation uppfördes den kristna kyrkans tempel, vilket Petrus kallade ett "andligt hus". Under denna historia manifesterade Gud sin nitälskan två gånger, då han i sin iver renade templet. År 1844 hade Gud upprättat milleriternas andliga tempel, och ännu en gång hade han gått förbi det tidigare utvalda folket. I den historien kom förbundets budbärare plötsligt den 22 oktober 1844.

Hans framträdande hade förberetts genom William Millers verksamhet. När protestanterna och milleriterna närmade sig den 22 oktober 1844, prövades två klasser. Protestantens prövning inföll vid ändens tid vid den första ängelns ankomst år 1798. Sedan det budskap som skulle både "rena

och luttra” Levi söner hade formaliserats år 1831, började protestanternas prövning när den första ängels budskap fick kraft den 11 augusti 1840. Den 19 april 1844 misslyckades protestanterna i prövningen och blev Babylons döttrar.

Den andre ängeln trädde därefter fram, och milleriternas tro sattes då på prov, och en rening och utrensning fullbordades. När den andre ängels budskap gavs kraft vid lägermötet i Exeter den tolfte till den sjuttonde augusti, fullbordades prövningen av milleriternas åtskillnad mellan de visa och de dåraktiga milleriterna.

Skillnaden mellan de visa och de oförståndiga var oljan, vilken var det profetiska budskapet i Midnattsropet. När den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, hade templet blivit uppbyggt (på fyrtiosex år). Vid den tidpunkten kom förbundets Budbärare plötsligt till sitt tempel.

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste, för helgedomens rening, såsom den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den presenteras i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, såsom den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Det var då som Förbundets budbärare började sitt verk att rena och luttra de milleritiska lärjungarna, vilka i Malaki kapitel tre identifieras såsom Levis söner.

”Många som gick ut för att möta Brudgummen under den förste och den andre ängels budskap, avvisade det tredje, det sista prövande budskapet som skulle ges åt världen, och en liknande hållning kommer att intas när den sista kallelsen ges.

”Varje detalj i denna liknelse bör noggrant studeras. Vi representeras antingen av de kloka eller av de oförståndiga jungfrurna.” Review and Herald, 31 oktober 1899.

När den förste ängels budskap blev kraftfullt påverkad den 11 augusti 1840, anslöt sig skaror till Millerit rörelsen. Sedan, den 19 april 1844, lämnade en stor grupp rörelsen. Den 22 oktober 1844 är den traditionella uppfattningen att det var omkring femtio själar som genom tro gick in i det allra heligaste. Om vi antar att antalet är ungefär femtio själar som först följde den tredje ängels ljus, vad innebär det då när vi får veta att ”många” som hade tagit emot den första och den andra ängels budskap ”vägrade det tredje, det sista prövande budskapet”?

Förbundets budbärare kom plötsligt till sitt tempel och öppnade helgedomens ljus i himlen och den tredje ängels budskap för de femtio som fortsatte in i den tredje ängels erfarenhet, men de blev till en början skingrade. Deras besvikelse då var större än den första besvikelsen, även om vi genom syster White får veta att deras besvikelse inte var så stor som lärjungarnas efter korset.

I båda de parallella skeendena öppnade Kristus sitt profetiska ord för de besvikna, och år 1850 säger syster White att hon visades att Herren då åter räckte ut sin hand för att samla sitt folk.

”Den 23 september [1850] visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas under denna

samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sönderslitet; men nu, under samlingstiden, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att sprida sanningen endast ringa verkan, åstadkom litet eller intet; men under samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att sprida sanningen få sin avsedda verkan. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var en skam för någon att hänvisa till skingringen för exempel som skulle styra oss nu under samlingen; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen publiceras i en tidning som att den predikas.” Review and Herald, 1 november 1850.

Vid korset hade lärjungarna blivit skingrade, och i den historien började Han, tre dagar senare, att samla sina skingrade lärjungar. Det var ungefär tre år efter slutet av 1844 som Kristus började samla sin skingrade hjord. I den historien ledde Han sitt folk att påbörja utgivningsverket och att ge ut den andra av Habackuks två tavlor, vilken framställdes i slutet av 1850 och därefter började erbjudas till försäljning i Review and Herald i januari 1851.

1843 års karta hade varit den fysiska framställningen av det budskap som renade det tempel som uppfördes i den första och den andra ängelns budskaps historia. När den tredje ängeln trädde fram hade Gud för avsikt att fullborda sitt verk och ta sitt folk hem, men de gjorde uppror såsom det forntida Israel, och både det forntida och det moderna Israel blev då ålagda att vandra i öknen. Om de adventister som till en början hade tagit emot den tredje ängelns ljus hade fortsatt i tro och burit den fysiska framställningen av sitt budskap, vilken var 1850 års karta, hade de kunnat påskynda Jesu andra ankomst och gå hem. Men det var deras bestämmelse att upprepa Josuas och Kalebs historia samt de tio otrogna spejarnas.

”Om adventisterna, efter den stora besvikelsen år 1844, hade hållit fast vid sin tro och samfällt fortsatt att följa Guds uppenbarade försyn, tagit emot den tredje ängelns budskap och i den Helige Andes kraft förkunnat det för världen, skulle de ha fått se Guds frälsning; Herren skulle mäktigt ha verkat tillsammans med deras ansträngningar, verket skulle ha fullbordats, och Kristus skulle redan ha kommit för att ta emot sitt folk till deras lön. Men under den tid av tvivel och ovisshet som följde på besvikelsen övergav många av de adventtroende sin tro.... Därigenom blev verket hindrat, och världen lämnades i mörker. Om hela adventistskaran hade enat sig kring Guds bud och Jesu tro, hur vitt annorlunda skulle då inte vår historia ha varit!” Evangelism, 695.

Johannes Döparen och William Miller beredde vägen för att Kristus plötsligt skulle komma och rena ett folk som, under den Helige Andes kraft, skulle bära frälsningens budskap till hela världen. Kristi lärjungar fullföljde sitt uppdrag, men Adventismens början gjorde det inte. År 1856 hade de fallit in i Laodiceas tillstånd, förkastat det vidare ljuset om de ”sju tiderna”, och år 1863 inlett processen av tilltagande uppror ända fram till den snart kommande söndagslagen. Upproret år 1863 förebildades av de tio spejarnas uppror. Vid slutet av de fyrtio årens ökenvandring fördes det forntida Israel tillbaka till samma prövning och gav därmed ett exempel på att det moderna Israel förs tillbaka till den ursprungliga prövningen.

De tio spejarnas uppror vid Kades upprepades vid Kades fyrtio år senare. De tio spejarnas uppror, som förorsakade de fyrtio årens ökenvandring, representerar upproret år 1863, då det moderna Israel förorsakade sin egen ökenvandring i Laodiceas öken. Vid slutet av de fyrtio åren fördes det forntida Israel åter till Kades och därigenom identifieras att det prov som renade milleritisk adventism vid upproret år 1863 skall upprepas, när Förbundets Budbärare åter plötsligt kommer till sitt tempel.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Vid erövringen av Gilead och Basan var det många som erinrade sig de händelser som nära fyrtio år tidigare, i Kadesh, hade dömt Israel till den långa ökenvandringen. De såg att spejarnas berättelse om det utlovade landet i många avseenden var riktig. Städerna var befästa och mycket stora och beboddes av jättar, i jämförelse med vilka hebréerna endast var dvärgar. Men de kunde nu inse att deras faders ödesdigra misstag hade varit att misstro Guds makt. Detta och endast detta hade hindrat dem från att genast gå in i det härliga landet.”

”När de första gången stod i begrepp att gå in i Kanaan, var företaget förenat med långt mindre svårighet än nu. Gud hade lovat sitt folk att om de ville lyda hans röst, skulle han gå framför dem och strida för dem; och han skulle också sända bålgetingar för att driva ut landets invånare. Folkens fruktan hade ännu inte allmänt väckts, och föga förberedelse hade gjorts för att motsätta sig deras framryckning. Men när Herren nu befälde Israel att gå framåt, måste de rycka fram mot vaksamma och mäktiga fiender och kämpa mot stora och välövade härar som hade förberett sig för att stå emot deras annalkande.

”I deras strid med Og och Sihon ställdes folket inför samma prövning under vilken deras fäder så tydligt hade misslyckats. Men prövningen var nu långt svårare än när Gud hade befallt Israel att gå vidare. Svårigheterna på deras väg hade i hög grad tilltagit sedan de vägrade att rycka fram, när de i Herrens namn hade blivit befallda att göra det. Så prövar Gud alltjämt sitt folk. Och om de inte består prövningen, för han dem åter till samma punkt, och andra gången kommer prövningen närmare inpå dem och blir strängare än den föregående. Detta fortsätter tills de består provet, eller, om de fortfarande är upproriska, drar Gud tillbaka sitt ljus från dem och lämnar dem i mörker.” Patriarker och profeter, 436, 437.